

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

PIER 888

IB 6639 2η. ΔΒΖ
PIER

2η. 2

Η-Π. 1876. 483

2η. 2 ως 2ηω

3026^A

Φύλλον Ερωτημάτων Ερωτημάτων

888 ο Ν° 3026^A

Ο ΘΕΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ

Η

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Ο ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΝΗΣ

ΔΡΑΜΑ

2500

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΖΩΧΙΟΥ

Κεχουράίου.

Φύλλον Ερωτημάτων Ερωτημάτων

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

1876.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛΙ 2 φ 8.0012

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Θ ΘΕΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ

"H

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Ο ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΝΗΣ

А Р А М А

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΖΩΧΙΟΥ

Κερχυραίου.

EN KEPKYPA,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ 1876.

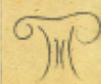
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

5/4/8

Πάν αντίτυπον μη φέρον τὴν ιδιόχειρον ὑπογραφήν μου θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν Νόμον.

Ελευθέριος

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Αἰθουσα πενιχρά· μεσαία χρήσιμος θύρα καὶ δύο παράπλευροί· μία τράπεζα, ὑπ' αὐτὴν εἰς λύχνος, ἐν βαλάντιον καὶ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαιοῦντα· ἐπὶ μιᾶς ἑδρας μαρμάρεας καὶ πῖλος ληιστοῦ, καὶ δύο ἄλλαι πέριξ. Εἶναι νύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἀναπετασθείσης τῆς αὐλαίας τὸ ὀρολόγιον τῆς πλατείας σημαίνει τὴν 11.ην τῆς νυκτός· ἅμα παύσῃ, ὁ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἐνδεδυμένος στρατιωτικὴν στολὴν καὶ φέρων τὸ ξίφος τοῦ ἀνὰ χεῖρας τὸ ὁποῖον ἀκονισθὲν ἐπὶ τῆς τραπέζης· εἶτα λέγει·

ΜΑΡΚ. Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἀκόμη δὲν φαίνονται. (παρατηρῶν ἐκ τοῦ παραθύρου) Ὅποια ζοφώδης νύξ! Φαίνεται ὅτι καὶ αὕτη ἡ φύσις θέλει νὰ γίνῃ συνεργὸς τοῦ ἐγκλήματός μου, ὅτι καὶ αὕτη θέλει νὰ βοηθήσῃ τὰ σχέδιά μου· τὸ ἐγκλημα νὰ μὲν εἶναι στυγερόν· πλὴν οἱ κάρποι τοῦ γλυκεῖς. Ἀλλὰ ποῖος τιμωρεῖ τὰ ἐγκλήματα; Τίς ὁ δικάζων τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου!; Ἡ θεία δίκη!;... Τί ἄρα γὰρ εἶναι αὕτη ἡ θεία δίκη!; Αὐτὴ ἡ λεγομένη τύψις τοῦ συνειδότος!; Ἐντροφῶν τις εἰς τὰς ἐκ τοῦ κακουργήματος παραγομένης ἡδονᾶς λησμονεῖ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἐνθυμούμενος ὅτι θὰ γίνῃ κάτοχος σπουδαίας περιουσίας, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ κορέσῃ οἰκονομήσει ἐπιθυμίαν του, δὲν ἀποβλέπει ἢ εἰς τὰ μέσα δι' ὧν θὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ἡ σκέψις τῆς θείας ἐκδικήσεως παρέρχεται· ἡ συνείδησις ἀπομένει λέξις νεκρά. Λοιπὸν θὰ ὑπενδώσω εἰς τοὺς φόβους τούτους; Καὶ ἡ εἰκαζομένη αὕτη θεία ἐκδίκησις θὰ μὲ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ σκοποῦς μου; Νὰ ἐπιτρέψω, ἡ σπουδαία αὕτη περιουσία, νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου καὶ νὰ περιέλθῃ ἄπρως εἰς ἕν κοράσιον; Ὁχι ποτέ!... Καὶ τέλος, τὸ ἐγκλημα δὲν εἶναι στυγερόν, διότι ἐγὼ δὲν διανοῦμαι νὰ τὴν ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἐκλείψῃ ἡ κληρονομία αὐτῆς, διότι τότε αὐτοδικαίως εἴμην ἐγὼ κληρονόμος. Θάρρος λοιπὸν Μάρκελλε, οὐ τοῦ ὁποῖου ἡ ψυχὴ δὲν ὑπεχώρησεν ἀπέναντι πολὺ σπουδαιότερων κακουργημάτων, οὐχὶ βεβαίως δὲν θέλει ἀποθαρρυνθῇ προκειμένου ν' ἀρπάξῃ μίαν νεάνίδα. Οἱ συγγενεῖς σου οὗτοι σὲ μισοῦσι. Κατέστης ἔρμαιον τῆς πείνης καὶ διψῆς, καὶ χάριν τί νος Μάρκελλε; Χάριν τῶν συγγενῶν σου τούτων. Ἀχ! Ὁχι ἄθλιοι, ὁ

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μάρκελλος δὲν δειλιάει καὶ πρέπει νὰ σοὶ ἀποδείξῃ τάχιστα, 'Ροβέρτε, ὅτι γνωρίζει νὰ ἐκδικηθῇ (Κρούεται ἡ μεσαία θύρα, ὁ Μάρκελλος ἀνοίγει καὶ εἰσέρχονται δύο ἔνοπλοι ληστές, ἀκολούθως κλείει μετὰ μεγάλης προσοχῆς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΩ.

(Καθ' ὅλην τὴν ἐπομένην σκηνὴν ὁ ἕτερος ληστής μεταβαίνει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην θύραν ὡτακούων).

ΜΑΡΚ. Μήπως σὰς εἶδε κανεὶς εἰσερχομένους;

ΦΡΑΓΚ. Ἄφες παρακαλῶ αὐτὰς τὰς ὑπονοίας καὶ εἰπέ μας πρὸς τί μᾶς ἐκάλεσες; .... ἴσως διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν συνήθη τινὰ πράξιν;

ΜΑΡΚ. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βαλάντιον;

ΦΡΑΓΚ. Τὸ βλέπω.

ΜΑΡΚ. Αὐτὸ εἶναι ἰδικόν σου.... (ὁ Φραγκίσκος λαμβάνει τὸ βαλάντιον ὁ δὲ Μάρκελλος τοῦ τὸ ἀφαιρεῖ λέγων) ἂν μὲ ὑπερετήσης δέοντως. Ἀκουσον. (Κάθηνται).

Ἔχω συγγενὴ τὸν ὁποῖον μισῶ ἐπειδὴ πολλάκις μ' ἐβλάψεν· ὁ θάνατος τὸν ἐστέρησεν ἀδελφῶν καὶ υἱῶν, διότι καὶ ὁ ἀδελφός του Κάρολος, ὁ συνταγματάρχης, ἐπεσε πρὸς τὴν μάχην. Ἡ μόνη παρκαμυθία ἣτις ἀπέμεινεν εἰς τὸν συγγενήν μου τοῦτον, εἶναι εἰκοσαετής θυγάτηρ ὀνομαζομένη Ἀδελαΐς, τὴν ὁποίαν δὲν θέλετε φονεύσει, διότι ὁ θάνατός της δὲν εἶναι ἀναπόφευκτος· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀρπάσατε αὐτὴν καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Μεταφέρατε αὐτὴν εἰς τι πολὺ ἀπομεμικρυσμένον μέρος καὶ λάβετε πρόνοιαν περὶ αὐτῆς ἵνα μὴ στερῇται τοῦ ἐλαχίστου. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον δὲ τῆς ἀρπαγῆς ἀποφασίσατε σεῖς. Ἐν τοσοῦτῳ, ἂς ὑπάγωμεν ἵνα σὰς δείξω τὴν κατοικίαν.

ΦΡΑΓΚ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἂν τὴν ἀρπάσωμεν, καθὼς λέγεις, ἐνδέχεται νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ πράξις, νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ λαιμητόμος νὰ τιμωρήσῃ τὴν προσγινομένην ἀδικίαν. (Ἐγείρεται καὶ τὸν πλησιάζει). Κρίνω λοιπὸν προφυλακτικώτερον νὰ συντάξωμεν πλαστὸν ὁμόλογον εἰς βάρος τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὡς ὀφείλοντος, δῆθεν εἰς ἐμὲ, σημαντικὸν ποσὸν, καὶ ἐνῶ ἐγὼ θέλω ἐπασχολῇ οὕτω τὸν πατέρα, ἕτεροι δύο θέλουν ἀρπάσει τὴν κόρην, τὴν φέρουσιν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐκεῖθεν, ἐντὸς ὀχλήματος, εἰς τὸ καταγώγιόν μας. Μάρκελλε, νὰ ὑπακούσῃς ταύτην τὴν φορὰν τυφλοῖς ὄμμασι· καμὲ ἀμέσως τὸ ὁμόλογον, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάσω, πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος ὅπου μὲ περιμένουν τὰ παλληκαριά μου.

ΜΑΡΚ. (καθήμενος). Πολὺ καλὰ. (γράφων). Ἐλαβον παρὰ.... (τῷ Φραγκίσκῳ). Πῶς ὀνομάζεται;

ΦΡΑΓΚ. Φραγκίσκος Λατῶ.

ΜΑΡΚ. (γράφων). Ἐν Ἀθηναῖς ὁ Μάϊου 1814. Ἐλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Φραγκ. Λατῶ 2,000 φράγκα τὰ ὅποια θέλω πληρώσει ἐντὸς ὁ μὴν. Ἐρρίκος Φαβρὸς.... (καθ' ἑαυτόν). Ἡ χεὶρ τρέμει, ἡ καρδιά πάλαι, καὶ ἐσωτερικὴ φωνὴ μὲ καταπλήττει! Ἀλλ' ἂς μὴ γίνω ἔρμαιον τοῦ ἀνυπάρχοντος φοβήτρου τῆς συνειδήσεως (ἐγείρεται καὶ λέγει πρὸς τοὺς ληστές). Ἰδοὺ ἔτοιμόν τὸ ὁμόλογον, τώρα ἂς ὑπάγωμεν νὰ σὰς δείξω τὴν κατοικίαν. (Ἐκδύεται τὴν στολὴν, ἐνδύεται τὸν μαρδύρα, φορεῖ τὸν κίλιν καὶ λαμβάνει τὸ ξίφος του).

ΦΡΑΓΚ. Ἀγούμεν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐπιτυχίας ὅα ἦναι ἐν σύριγμα.

ΜΑΡΚ. Προσίστημά τι μοὶ λέγει νὰ μὴ ἐκτελέσω τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην πράξιν.... Ὅχι ὅα τὴν ἐκτελέσω, ἂν δὲ ἀποτύχω, τοῦτο τὸ ξίφος ὁ ἀποκόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου. (πρὸς τοὺς ληστές) Ἀγούμεν. (Ἐξέρχονται ἐκ τῆς εἰσόδου).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

(Αἰθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ 'Ροβέρτου· χρήσιμος θύρα ἐν τῷ μέσῳ.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. (καθήμενος ἐπὶ μιᾶς ἑδρας παρὰ τῇ τραπέζῃ).

Ὅποια βλαβεῖα θλίψις καταπιέζει τὴν καρδίαν μου!... ἐνθυμούμαι τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου... σήμερον τὸν ἐνθυμούμαι καὶ λυπούμαι περισσότερον ἢ ἄλλοτε— ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος τότε δὲν ἐλυπεῖτο ὀλίγον.... ἡ τελευταία του μάστιξ λέξις, ἦτο πλήρης δακρύων... Ἀχ! Θεέ μου! Μήπως δυστύχημά τι συνέβη εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν; Θεέ μου, σῶσον ἀπὸ παντὸς κινδύνου τὸν Κάρολον.... ὦ! πόσον ἦτον ἀπείσιον τὸ χθεσινὸν ὄνειρον! Μήπως ὁ σκληρὸς θάνατος ὁ ἀνηλεὲς στερήσας με ἐνός ἀδελφοῦ καὶ δύο υἱῶν θέλει νὰ μοῦ ἀφαρπάσῃ καὶ τὴν τελευταίαν μου ἐλπίδα; Μήπως δὲν ἐκορέσθη εἰσέτι ἐκ τόσων θυμάτων; Μήπως, κακῇ μοίρᾳ! μὲ περιμένουσι νέα δαιμονοπαθήματα;.... Ποσάκις ὁ ταλαίπωρος ἐπορεύθη καὶ ἐπότισα διὰ τῶν δακρύων μου τὰ ἔνθη ἅπερ ἀνεψύησαν ἐπὶ τῶν τριῶν τάφων (προβαίνει ὀριστερόθεν).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

(Ἡ Ἀδελφαίς εἰσέρχεται φέρονσα αὐτῇ ἐπιστολὴν).

ΑΔΕΛΑΪΣ καὶ ROBERTOS.

ΑΔΕΛ. Πάτερ, στρατιώτης ἀπεσταλμένος παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μοι ἐνεχείρισε ταύτην τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνεχώρησε.

ROB. Δῶσέ μέ την (ἀναγινώσκων μὲ τρέμουσαν φωνήν)
«Κύριε.

«Αἰσθάνομαι ἀνέκφραστον λύπην ἀναγγέλλων Ὑμῖν μέγα διστύχη· «μαὶ ὁ ἀδελφός σας ἔπεσε γενναίως μαχόμενος ὑπὲρ πατρίδος. Τὸ ὄνομα «τοῦ Καρόλου θέλει ἐπαυξήσει τὸ κλέος τῆς οἰκογενείας σας.— Ἐπ' ἐλ- «πίδι ὅτι τοῦτο θέλει μετριάσει τὴν θλίψιν σας, εἰμὶ ὁ Ὑμέτερος».

Α. Σ.

Ἴδεν ἡ πικρὰ ἀλήθεια τοῦ θνείρου!... Ἐλθέ, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἔλθε νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ, ἔλθε, διότι σὺ εἶσαι ἡ μόνη παρρηθία μου.

ΑΔΕΛ. Δύναμαι νὰ μάθω ἀγαπητέ μοι πάτερ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σας; μήπως συνέβη τίποτε εἰς τὸν θεῖόν μου;

ROB. Ναι ἀγαπητὴ μου κόρη, ὁ θεῖός σου ἔπεσεν ἀνδρείως μαχόμε- νος ὑπὲρ πατρίδος. (Συγχρόνως ἡ θύρα ἀνοίγεται βιαίως καὶ εἰσέρχε- ται ὁ Φραγκίσκος κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ὁμολογόν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΦΡΑΓΚ. Εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος Ροβέρτος Φαβρώ;

ROB. Μάλιστα, τί ἀγαπάτε; Εἰμαι ἐγώ.

ΦΡΑΓΚ. Πλὴν νὰ ζητήσω τὴν ἀπόμισιν χρέους εἰς ἑμὲ ὀφειλομένου ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Φαβρώ, ἀδελφοῦ σας. Εἶναι δι' ἑν ποσὸν 2,000 φράγκων (ἐγχειρίζει εἰς αὐτὸν τὸ ὁμολογόν).

ROB. (ἐξετάζων αὐτό). Κύριε, τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου θέλει εἶναι εἰς ἑμὲ, καὶ ὅλον τὸν βίον, προσφιλές, καὶ θέλω πάν- τοτε προσπαθῆσαι νὰ τὸ διατηρήσω σεβαστὸν ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώ- μης· δὲν θέλω δὲ ἐπιτρέψαι νὰ ἐγερθῇ ἐκ μέρους οὐδενός, φωνὴ παραπό- νου ἐπιβαρύνουσα τὴν μνήμην του. Θέλω πληρώσει οἰονδήποτε πραγ- ματικόν τοῦ χρέος. (Μετά τινα σκεψάμενος). Πλὴν τοῦτο τὸ χρέος φαίνε- ται μᾶλλον ἀπίθανον, πρῶτον, διότι ὁ ἀδελφός μου δὲν μοι ἀνέφερε

καὶ κατακουρασμένος, δὲν βλέπω δὲ τὴν ὥραν, ἄρα φάγομεν ὀλίγον τι, νὰ πλησιάσωμεν διὰ νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ὁδοπορίας.

ΑΔΕΛ. (Τηλαίπωροι! Ὅποια συμφορὰ σας περιμένει!) (ἐξέρχεται ὁ- ριστερόθεν).

ΚΑΡ. (Καθ' αὐτὸν καθήμενος καὶ πίνων τὸν ζυμὸν). Παράδοξον! ἡ κόρη αὕτη νὰ ἦναι τόσο σκυθρωπὴ! Τρόποντι! Ἄν' ἀκούῃ πολὺ καλὰ, καὶ νὰ μὴ δύνηται νὰ προσφέρῃ λέξιν, εἶναι σκληρόν. Πλὴν νομίζω ὅτι ἡ θλίψις τῆς νὰ προέρχεται ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν. Δὲν ἐννοῶ διατίσιόθηναι τὴν συμπαθεῖαν πρὸς αὐτήν, καὶ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, νὰ τῇ ἐπι- φέρω θεραπείαν. (Ἡ Ἀδελφαίς περιφέρεται μετὰ πολλῆς προσοφύλλεως ὅπως παρατηρήσῃ τὰς παραπλεούσας θύρας, βεβαιουμένη δὲ ὅτι οὐδεὶς τὴν βλέπει, ἐξάγει ἐν γραμματίῳ, τὸ ἐγχειρίζει τῷ Συναγματάρχῃ, γέμει αὐτῷ νὰ τῷ ἀναγνώσῃ καὶ νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἀναχωρεῖ κατεσπεν- μένως δεξιόθεν).

ΚΑΡ. (Λαβὼν τὸ γραμματίον ἀναγινώσκει). «Εὐρίσκεσθε μεταξὺ »ληστῶν, οἵτινες ταύτην τὴν νύκτα θὰ σας θανατώσωσιν. Ἔλθε νὰ σώ- σῃτε τὴν ἰδικὴν σας καὶ τὴν ἰδικὴν μου ζωὴν».

Ἐνδόμυχος ταραχὴ μὲ κυριεύει! Αἰσθάνομαι πληκτικὴν ἀπεθάρρυνσιν· περιεφρόνησα εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης τοῦς μεγαλητέρους κινδύνους μ' ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ τώρα δοκιμαζῶ τρόμον ἀνάξιον γενναίου στρατιώ- του! Μήπως εἶναι ψευδὴς ἡ ἐπιστολὴ αὕτη; Ἀχ! . . . . Ναι! . . . . Προδοσία εἶναι ἐν τῷ μέσῳ! . . . . Εἰς ποῖαν ἄβυσσον καταβυθίζομαι. . . . Ἀλλ' ὅχι! εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην ψυχὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμφω- λεύῃ τὸ ψεῦδος. (Τῷ Ἰωάννῃ χαμῆλῃ τῇ φωνῇ). Ἡ ἐπιστολὴ, ἡ ψεύδεις; τί περιέχει; Λέγει ὅτι ἐπέσκαμεν εἰς καταγώγιον ληστῶν οἵτινες ταύτην τὴν νύκτα θὰ μᾶς θυσιάσωσι! . . . .

ΙΩΑΝ. (Ὁ Ἰωάννης μένει ἐμβρόντητος, ἐγείρμενος λέγει) Ἅγιοι τοῦ Παράδεισου!!!...

ΚΑΡ. Πλὴν ἂς μὴ φανῶμεν τόσο ἐντροπαι· μετανότι διατρέχωμεν τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, ἂς προσποιηθῶμεν ὅτι ὀμιλοῦμεν γελῶντες, διότι ἐάν ὁ αἰμοβόρος γέγων, ὅστις τώρα μᾶς παρατηρεῖ, μᾶς ἴδῃ κατη- φεῖς καὶ σκυθρωποὺς, ἐνδέχεται νὰ συλλαβῇ ὑπονοίας. (Ὁ Ἰωάννης γε- λῶντα). Τόσοι πάλιν γέλωτες δὲν εἶναι ἀναγκαῖοι.... ἂς προσετοιμα- σθῶμεν.... Ὑπαγε τώρα νὰ φέρῃς τὰ ὅπλα μου, πρόσσεξον ἐνταυτῷ νὰ ἐπισκεφθῇς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ οἴκου, καὶ προσπάθησον νὰ εὑρῇς ὅπλα ἢ κλοπιμαῖα πράγματα. Παρατήρησον προσέτι ἂν ἦναι κινεῖς κερουμ- μένος καὶ ἂν πρέπῃ νὰ φύγωμεν ἀμέσως. Ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ προσπαθίσω νὰ κρατήσω τὸν γέροντα καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ σὲ κατασκοπεύσῃ, (Ὁ Ἰωάννης ἐξέρχεται ἐκ τῆς μεσαίας θύρας).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΕΙΣ ΤΟ ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΓΕΩΡ. (Δεξιόθεν). Δυσχερεστοῦμαι διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ μου, ἐπιθυμῶ νὰ φθάσῃ διὰ νὰ διέλθῃτε μετ' αὐτοῦ ὥραν τινὰ ταύτης τῆς νυκτός. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἐγὼ σὰς ἡτοίμασα τὴν κλίνην σας καὶ συγχωρήσατε ἂν δὲν ἦναι ἀνάλογος πρὸς τὸν βαθμὸν σας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Εὐγνωμονῶ διὰ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας λαμβάνω. Ἡμεῖς, ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ πρέπει νὰ εὐχαριστούμεθα εἰς ὅλα. Συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἐρωτήσω, συγχάζουσι πολλοὶ ὁδοιπόροι εἰς τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον;

ΓΕΩΡ. Ναι, ἡ ὥραία θέσις τοῦ δάσους, μολονότι κατὰ πρώτην ὥρην τρομερὰ, καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὰς διαχυέστατα ὕδατα γοητεύουσι τοὺς περιηγητάς. Πλὴν συγχωρεῖτε, ὑπάγω τώρα νὰ ἐτοιμάσω τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ μου. (Καθ' ἣν στιγμήν αὐτὸς ἐξέρχεται ὁ Ἰωάννης εἰσέρχεται γέρον τὰ πιστόλια τοῦ Κυρίου του, τὰ ὁποῖα θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΙΩΑΝ. Εἶδον τρομερὰς προπαρασκευὰς καὶ προσέχετε — ὑπάρχει ἐν τῷ τοῦ σταύλου κλίνῃ ἀπομεμονωμένη πρὸς χρῆσιν, ὡς φαίνεται, τοῦ ἱπποκόμου. Τὴν ἐξήρτασεν μετὰ μεγάλης πρόσοχης καὶ ὑπ' αὐτὴν εὐρίν καταρράκτην. Τὸν ἀνοίγω μὲ τὸ ξίφος εἰς τοὺς ὁδόντας καὶ τὸ πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς πεπαλασμένου λύχνου, καταβαίνω δύο ἢ τρεῖς βαθμίδας καὶ βλέπω διάφορα φερόμενα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ φέρουσιν ὅπας κατημαγμένας. Αἱ τρίχες τῆς κερφαλῆς μου ἠορσώθησαν καὶ ἔδραμον εὐθὺς ἐδῶ. Βεβηχίως ἐπέσκαρην εἰς καταγώγιον κακούργων καὶ μόνον τὸ θάρος καὶ τὰ ὅπλα δύνανται νὰ μὰς σώσωσι. Καὶ τώρα, Κύριος οἶδε, ποῦ ἔκρυψε τὴν κλεῖδα ἐκεῖνος ὁ γέρον; τὰ τείχη εἶναι πολὺ ὑψηλὰ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωμεν. Εὐτυχῶς ὅμως τώρα οὐδεὶς εἶναι κεκρυμμένος εἰς τὴν οἰκίαν.

ΚΑΡ. Δὲν πρέπει νὰ φεθώμεθα τοὺς κακούργους. Ἀκουσὼν νομίζω προτιμότερον νὰ ὠφεληθῶμεν τῆς εὐκαιρίας. Ἄς ἐκδιώσωμεν τὸν γέροντα νὰ μὰς δώσῃ τὸ κλεῖδιον ἀναβαίνωμεν τοὺς ἵππους μας καὶ φεύγωμεν δρομαῖοι.

ΓΕΩΡ. (Ἐσωθεν ἐρχόμενος θορυβῇ ἔν' ἀκοισθῇ).

ΚΑΡ. Ἀλλὰ σιωπῇ ἔρχεται. (πρὸς τὸν Γεώργιον) Ἐ! Κύριε, ἔλθετε ἐδῶ παρακαλῶ, θέλω νὰ σὰς εἰπῶ κάτι.

ΓΕΩΡ. Προστάξατε Κύριε. (Ἀκούονται τρία κυνήματα εἰς τὴν μεσαιάν θύραν). ὦ! ἰδοὺ ἐφθασαν ὁ υἱός μου, συγχωρεῖτε πηγαίνω ν' ἀνοίξω. (Ὁ Γεώργιος ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ Φραγκίσκος).

ΚΑΡ. (καθ' ἑαυτόν). Φεῦ! πόσον ἡ ἄδικος τύχη μὲ περιέπλεξε μὲ τούτους τοὺς κακούργους. (Ὁ Ἰωάννης λαμβάνει πινάκιον τι ἀπὸ τῆς ἐκ δεξιῶν τραπέζης, κάθηται παρὰ τῇ ἐξ ἀριστερῶν καὶ τρώγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΓΕΩΡ. Φραγκίσκε, οὗτος ὁ Κύριος μὲ τὸν ἀκόλουθόν του, (ρεῦαν τὸν Ἰωάννην), μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν, θὰ διανυκτερεύσωσιν ἐδῶ, σοὶ τοὺς συνιστῶ — ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τινὰ ἀναγκαῖα πράγματα εἰς τοὺς ὁδοιπόρους. (λαμβάνει ἐν κηροπήγειον ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΦΡΑΓ. Πρόσκυνῶ Κύριε, λυποῦμαι ὅτι ἐβράδυνε καὶ θὰ διήλθῃτε ὥρας μονοτόνους.

ΚΑΡ. Ὅχι, διότι ὁ πατήρ σας μὰς περιποιήθη. Ἀπεπλανήθημεν εἰς τὸ δάσος καὶ κατεφύγομεν ἐδῶ.

ΦΡΑΓ. Εἴπατε στρατιωτικὸς Κύριε;

ΚΑΡ. Μάλιστα, ἔχω τὸν βαθμὸν Συνταγματάρχου τῶν Οὐσσάρων καὶ ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ῥώσων ἐκστρατείας, ὅπου, βαρύνως πληρωθεὶς εἰς ἐφοδὸν τινα, ἔπεσον, καὶ οἱ στρατιῶταί μου νομίσαντές με νεκρὸν, ἀνεχώρησαν. Ἀκολούθως ἐν τάγμα Κοζάκων, ἐλθὼν νὰ παραλάβῃ τοὺς τετραχυματισμένους καὶ ἐνταφιάσῃ τοὺς περνευμένους, μὲ συνέλαβε καὶ μ' ἀπέστειλεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Πετροπόλεως, ὅπου ἰαθεὶς, μετηνέχθη εἰς Σιβυρίαν, διαμείνας ἐκεῖσε ἐπὶ δύο ἔτη· εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τέλος τῶν αἰχμαλώτων ἡλευθερώθη. (Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνοίγεται ἡ κατὰ δεξιὰν θύρα καὶ φαίνεται ὁ Γεώργιος ὅστις προσκαλεῖ διὰ μυστικοῦ ρεύματος τὸν υἱὸν του Φραγκίσκον, οὗτος δὲ, εὐρισκόμενος κατὰ πρόσωπον τῆς δεξιᾶς θύρας, βλέπει τὸ νεῦμα, συγχρόνως ὁ Κάρολος, τὰ ρῶτα ἔχων ἐστραμμένα κατὰ δεξιὰν, δὲν βλέπει μὲν τὸν γέροντα Γεώργιον, ἀλλ' ἀτερίζων κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸν κατὰ μέτωπον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θερμιάστρας ἀνηρητημένον καθρέπτην, ἐν ᾧ ἄρτανακλῇ τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, παρατηρεῖ τὸ νεῦμά του καὶ μένει ἐκπληκτός).

ΦΡΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε πηγαίνω, δι' ὀλίγα λεπτά, νὰ βοηθήσω τὸν γηραιὸν πατέρα μου εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ δωματίου σας καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΚΑΡ. Ἰωάννη, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία· τὸ γραμματίον αὐτῆς τῆς νέας μὰς ἀπεκάλυψεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶδον, ἰδίους ὄμμασι, δι' ἐκεῖνου τοῦ καθρέπτου, τὸν γέροντα, ὅστις, ἐξελθὼν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

σιωπηλῶς ἀπ' αὐτῆς τῆς θύρας, προσεκάλεσε διὰ μυστικοῦ νεύματος τὸν υἱὸν του. Ὡ! τώρα πλέον εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπέσκαμεν εἰς φωλεὰν ληστών.

ΙΩΑΝ. Λοιπὸν, Συνταγματάρχᾳ μου, νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας, διότι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μας.

ΚΑΡ. Ναί· κατὰ πρόωτον, ἂς πληροφορηθῶμεν ποῖον εἶναι τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ θέσωμεν τὰ πράγματά μας. Ἀκολουθῶς, εἰπέ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ κοιμηθῇς, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν κοιτῶνά σου, πλὴν, πρόσθε μὴ σὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος— ἅμα δὲ νοήσης ὅτι καὶ ἐγὼ κατεκλίθην καὶ ἀκούσης τὰ πάντα ἡσυχᾶ, ἐλθὲ μὲ τὴν σπάθην καὶ τὰ πιστόλιά σου. (Ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται ἀριστερόθεν, ὁ Φραγκῆσκος εἰσερχόμενος δεξιόθεν παρατηρεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης πιστόλια τοῦ Καρόλου ὅστις τῷ λέγει.) Τὰ ὅπλα μου σὰς ἀρέσκουν.

ΦΡΑΓ. Ὡ! τῶντι ἀξιόλογα, ἂν ἀγαπᾶται τὰ ἀφίνετε ὅπως σὰς τὰ καθαρῶς, διότι εἶναι βεβρεγμένα.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ. Αὐριον τὸ πρωτὸ θέλομεν τὰ καθαρῶς· τὴν νύκτα δὲν ἐπιθυμῶ τοιαύτας ἐργασίας.

ΦΡΑΓ. Πολὺ καλὰ Κύριε, σὰς εὐχομαι νὰ κοιμηθῇτε ἡσυχᾶ.

ΚΑΡ. Ναί, διότι εἶμαι καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. (Ὁ Φραγκῆσκος κάμνει ὀλίγα βραδέα βήματα, εἴτα λέγει ἀπορῶν).

ΦΡΑΓ. Πλὴν παρατηρῶ ὅτι μόνον ὕδωρ ἐπίετε εἰς τὸν δεῖπνόν σας· πόσον ἀμελῆς εἶναι ὁ γέρον πατήρ μου· βεβαίως ἐλησμόνησε, καὶ δὲν ἔφερεν οἶνον· ἂς διορθωθῇ τὸ σφάλμα— φέρω ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑπόγειον ἐξαίρετον οἶνον (ἐξέρχεται).

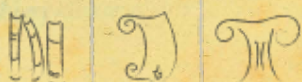
ΚΑΡ. Τί νὰ μηχανεύητε; Μήπως θὰ μὲ ποτίσῃ ναρκωτικὸν ἢ δηλητήριον;— Ἄς προσέχωμεν.

ΦΡΑΓ. (Εἰσερχόμενος βιαίως). Τρέξατε ἀμέσως, Κύριε, παρακαλῶ, βοηθήσατε· ὁ δυστυχὴς πατήρ μου ἐνῶ μοὶ ἔφεγγεν, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὴν κλίμακα εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔπεσε καὶ ὁ λύχνος, καὶ ἀγνοῶ ἂν ζῇ· βοηθήσατέ με παρακλῶ νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὴν κλίνην.

ΚΑΡ. Ἐρχομαι ἀμέσως, λάβετε τὸν λύχνον καὶ προπορεύθητε (ἐξέρχονται).

ΦΡΑΓ. (ἔσωθεν). Παρατηρήσατε ἐκεῖ κάτω πῶς ὁ δυστυχὴς κεῖται ἐξηπλωμένος· μήπως ἐφονεύθη ὁ ταλαίπωρος;

ΚΑΡ. (Ὡσαύτως). Πηγαίνετε ἐμπρὸς, καλὲ φίλε, καὶ φροντίσατε μὴ σβεσθῇ τὸ φῶς (ἀκούεται μέγας κρότος). Ὅποιος σκάπτει λάκκον δι' ἄλλον, ἐντὸς αὐτοῦ ἐμπίπτει ὁ ἑαυτοῦ. (Ὁ Καρόλος εἰσερχεται ξυγῆρης).

ΚΑΡ. Ἰωάννη, Ἰωάννη. (Ὁ Ἰωάννης παρουσιάζεται ἀριστερόθεν με σπάθην καὶ πιστόλιον.) Ἀνάγκην τῶν ὅπλων μας δὲν ἔχομεν, διότι οἱ φίλοι ἐπαγνηδεύθησαν μόνον τῶν τοῦς ἐκλείσας καὶ τοῦς δύο εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ τώρα εἴμεθα κύριοι τῆς οἰκίας.

ΙΩΑΝ. Καλὰ τὴν καταφέραμεν τῇ ἀληθείᾳ· ἐγὼ ἐν τούτοις μὴ βλέπων οὐδέν, ἠγέρθην τῆς κλίνης σιγᾶ, σιγᾶ, καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ μαγειρεῖον εὗρον τὴν κλεῖδα τῆς θύρας ὑπὸ χύτραν ἀνεστραμμένην. Κύριε Συνταγματάρχᾳ, τώρα πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκίας διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ.

ΑΔΕΛ. (ἔσωθεν). (Παντοδύναμε, σῶσόν με τὴν ἀθλίαν!)

ΙΩΑΝ. Φωνὴ γυναικός; ! Συνταγματάρχᾳ, ἀνοίξατε ἐκεῖ (δεικνύων τὴν δευτέραν κατὰ δεξιὰν θύραν. Ὁ Καρόλος ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν καὶ μετ' ἐκπλήξεως λέγει πρὸς τὴν ἐξερχομένην Ἀδελαΐδα).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΚΑΡ. Εἰσθε σὰς Ἄννα; Σεῖς ὁμιλεῖτε! Δὲν εἰσθε λοιπὸν ἄλλος;

ΑΔΕΛ. Ὁχι· Κύριε, δὲν εἶμαι ἄλλος. Πλὴν οὗτοι οἱ κακούργοι, δολοφονήσαντες πλούσιόν τινα ἔμπορον, μὲ ἠπειλῶσαν μὲ θάνατον ἂν δὲν προσποιηθῶ τὴν ἄφρων ἐμπροσθεν τῶν ξένων.

ΚΑΡ. Ἐχετε θάρρος.—Εἰς τὸ ἐξῆς, οὔτε ὁ ξενόδοχος, οὔτε ὁ γέρον, δύνανται νὰ σὰς κακοποιήσωσι....

ΑΔΕΛ. Δὲν ἐννοῶ....

ΚΑΡ. Τώρα εὐρίσκονται ἀμφότεροι κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ ὑπογείου καὶ θέλουσι τιμωρηθῇ δεόντως· ἀλλὰ διηγηθῇτέ μοι, ποῖα κακὴ τύχη σὰς ἔρριψεν εἰς ταύτην τὴν ληστρικὴν οἰκίαν;

ΑΔΕΛ. Θέλω σὰς εὐχαριστήσῃ, Κύριε, ἀλλὰ δὲν εἰσθε ἀκόμη ἀσφαλῆς. Τὸ δάσος εἶναι πλήρες ληστών· ἡ συμμορία τῶν σύγκειται ἐξ εἰκοσιν ἀτόμων, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐλθωσιν ἐδῶ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῇτε.

ΚΑΡ. Φρίκη! Ἰωάννη, περιεπλήχθημεν εἰς δεινὸν κίνδυνον. (Τῇ Ἀδελαΐδι). Ἐκτὸς τῆς θύρας ὑπάρχει ἄλλη εἴσοδος;

ΑΔΕΛ. Ὅλα τὰ παράθυρα ἔχουσιν ἰσχυρὰς κιγκλίδας. Εἰς ἐν μέρος τῆς οἰκίας εἶναι μικρὸς φεγγίτης· ὅταν οἱ κακούργοι ἔρχονται, ὁ γέρον θετὴ λυγρὸν εἰς τὸν φεγγίτην πρὸς εὐκαλίαν τῶν αὐτῶν δὲ ἅμα φθά-

σωσι, κρούωσι τρίς τὴν θύραν καὶ εἰσερχόμενοι κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν ἐν κραιπάλῃ, ἀκολούθως κοιμῶνται, ἐτοιμαζόμενοι, τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, διὰ νέας ληστείας.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ πολὺ, καλὸν κοράσιον· λάβετε τώρα τὴν καλοσύνην νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας καὶ ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπὸ τοῦτο τὸ καταγώγιον. (Ἡ Ἀδελφὴ ἀπέρχεται δεξιόθεν ἐκ τῆς δευτέρας θύρας). Ἰωάννη, ἃς ἐτοιμασθῶμεν, ἡ θέσις εἶναι δεινὴ καὶ πολλὰ μᾶλλον ἢ ἔλθωσιν ὅλοι ὁμοῦ. Ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, καὶ αὐτὸς θέλει μᾶς βοηθήσει· θάρρος λοιπόν. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς ἂν τὸ φῶς ἀνάπτη εἰς τὸν φεγγίτην.

ΙΩΑΝ. Μείνατε ἥσυχος, Συνταγματάρχᾳ μου, τώρα ὅτε εἴμεθα κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης θ' ἀναπτύξω ὅλην τὴν γενναιότητά μου. (Ἀπέρχεται ἐκ τῆς μεσαίας θύρας ἀνασπῶν τὸ ξιφὸς του).

ΚΑΡ. (μόνος). Ὅποιον τρομερὸν συμβάν!... Ἀγαθὴ τύχη! ὅτι ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἡ ἀθῶα ἐκείνη κόρη, ἀτυχὲς θῦμα αὐτῶν τῶν κακούργων, ἄλλως, ἡ ζωὴ μου, τὴν νύκτα ταύτην, θὰ διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ναί, μεγάλην ὀφείλω πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ πρέπει ἀπέναντι τῆς θυσίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, νὰ τὴν διασώσω καὶ νὰ τὴν ἀφαρπάσω ἐκ τῶν ἐνύχων τῶν ἀνθρωπομόρφων τούτων θηρίων.

ΙΩΑΝ. (ἔσωθεν τῆς μεσαίας θύρας). Συνταγματάρχᾳ, συνταγματάρχᾳ (εἰσέρχεται). Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κακούργοι εἶναι ἀκριβέστατοι εἰς τὰ ἔργα των· πρὶν ἀκόμη πέσωσιν εἰς τὴν παγίδα τὴν ὁποίαν δι' ἡμᾶς ἔστησαν, ἐφρόντισαν ν' ἀνανεώσωσι τὸ ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον, ὁ ὁποῖος τοσαύτην λάμψιν ἐκπέμπει, ὥστε εὐκόλως δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀριθμὸν των, ἅμα πλησιάσωσιν.

ΚΑΡ. Πολὺ καλὰ· ἃς τοποθετηθῶμεν καλῶς ὡπλισμένοι· λάβε ἀκόμη αὐτὰ τὰ σχοινία διότι ἐλπίζω νὰ δέσωμεν τοὺς κακούργους. (Συγχρόνως ἀκούονται τρία πτυχήματα εἰς τὴν μεσαίαν θύραν· ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται ἀριστερόθεν πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπαίρεται λέγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Κάρωλῳ).

ΙΩΑΝ. Εἶναι μόνον δύο.

ΚΑΡ. Θεέ μου! Δός μοι τὴν ἰσχύν νὰ καταβάλλω τοὺς ἀχρεῖους κακούργους, καὶ νὰ σώσω τὴν πτωχὴν ἐκείνην κόρην! (ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Ἰωάννῃ) Ἀνοίξον τὴν θύραν καὶ κρύφθητι ὀπίσθεν τοῦ θυροφύλλου· ἐγὼ συλλαμβάνω τὸν πρῶτον, σὺ δὲ φρόντισον περὶ τοῦ δευτέρου. (Ὁ Ἰωάννης ἐκτελεῖ τὰ πάντα· ὁ Κάρωλος καὶ ὁ Ἰωάννης τοποθετοῦνται· ὁ Ἰωάννης ἀνοίγει τὴν θύραν, ὁ Κάρωλος συλλαμβάνει τὸν πρῶτον ληστὴν, καὶ φέρει τὸ πιστόλιον εἰς τὸ στήθος του, ὁ δὲ Ἰωάννης πρᾶν-
τει τὸ αὐτὸ εἰς τὸν ἄλλον). Περαιδοῦντε, ἡ θάνατος!

ΛΗΣΤ. Μὴ μᾶς φονεύσητε καὶ περριδιδοῦμεθα. (Ὁ Ἰωάν. κλείει τὴν θύραν, δέει τοὺς ληστές καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὰ ὅπλα.)

ΚΑΡ. Ἄν κινήθῃτε, ἡ λέξις προφέρητε, σᾶς φονεύω. (Ὁ Ἰωάν. τοὺς ὠθεῖ ἀριστερόν).

ΙΩΑΝ. (τῷ Κάρ.) Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοῦτον τὸν ληστρικὸν οἶκον, ἄλλως, εἴμεθα διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

ΚΑΡ. Ὅχι, μὴ νομίζης ὅτι ἀπηλλάγημεν παντὸς κινδύνου· συμμορία ἐξ εἰκοσι ληστῶν περιτρέχει τὸ δάσος. Εἶναι εὐκολον σφαῖρα ὅπλου, διευθυνομένη ἐκ τῶν πυκνῶν χαμοκλάδων, νὰ μᾶς φονεύσῃ— ἀνάγκη λοιπόν νὰ συσκεφθῶμεν τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν. (Ἀκούεται ἤχος σάλπιγγος).

ΙΩΑΝ. Τί εἶναι αὐτό;

ΚΑΡ. Ὑπαγε νὰ ἴδῃς καὶ ἐγὼ μόνος φυλάττω αὐτούς. (Ὁ Ἰωάννης ἀπέρχεται).

ΙΩΑΝ. (ἔσωθεν). Συνταγματάρχᾳ, καλὰ, κάλλιστα εἰδήσεις· δὲν εἶναι κακούργοι, εἶναι ἰδιόκοι μας, εἶναι Οὐσσαροι. (Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται ὁ Λοχαγὸς τῶν Οὐσσάρων).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ αὐτοί, ΛΟΧΑΓΟΣ, εἷτα ΑΔΕΛΑΪΣ.

ΛΟΧ. Εἴμεθα, Συνταγματάρχᾳ, πολὺ ἀνήσυχoi. Γνωρίζομεν πόσον εἰσθε αὐστηρὸς εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, καὶ βλέποντες ὅτι περῆλθεν ἡ προσδιορισμένη ὥρα, ἐφοβήθημεν μήπως σᾶς συνέλαβον λησταί, διότι εἶναι πολλοὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος· λαβόντες δὲ τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Στρατηγοῦ, περῆλθον μετὰ φῶτων ὅλον τὸ δάσος, μέχρις οὐ ἀνακαλύψαντες τὰ ἔχνη δύο ἵππων, ὠδηγήθημεν ὑπ' αὐτῶν ἐνταῦθα, ἐνθα, θεῖα χάριτι, σᾶς ἀνεύρομεν.

ΙΩΑΝ. Τώρα ἐννοῶ διατί οἱ λοιποὶ λησταὶ δὲν ἦλθον, εἶδον τὰ φῶτα καὶ ἐφοβήθησαν.

ΚΑΡ. (τῷ Λοχαγῷ). Ἐχω πολλὰ νὰ σοὶ διηγηθῶ, ἐν τούτοις, λάβε ἀκριβῶς τὰ μέτρα σου· θέτε φύλακας εἰς τὴν οἰκίαν, παράλαβε τοὺς ληστὰς καὶ ἄλλους δύο οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὸ ὑπόγειον — καὶ ἐνέργησον ἀκριβῆ ἔρευναν, διότι ἐνταῦθα, καὶ ἄπειρα κλοπιμαῖα πράγματα ὑπάρχουσιν καὶ πολλὰ τρομερὰ κακουργήματα θέλομεν ἀνακαλύψαι. Εἰς τὸ ὑπόγειον εἶναι κεκλεισμένος ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ πατήρ του. (Εἰς τὴν μεσαίαν θύραν παρουσιάζονται δύο στρατιῶται Οὐσσαροι μετὰ φωνῇ τῷ Ἰωάννῃ εἰσέρχεται εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι οἱ λησταὶ καὶ λέ-
γει)

ΙΩΑΝ. Ἐμπρός, ἀρχοῦδες. (Οἱ λησται συλλαμβάνονται παρὰ τῶν στρατιωτῶν, ὁ δὲ Κάρ. διευθύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὁδηγεῖ ἔξω τὴν Ἀδελαΐδα).

ΚΑΡ. Εἰπέ μοι τώρα, ἀγκυπητή μου κόρη, πῶς εὗρισκεσαι μὲ τοὺς αἰμοδόρους τούτους ληστές; Διότι ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς ὁ κακοῦργος γέρων εἶναι πάππος σου.

ΑΔΕΛ. Ἐγὼ δὲν ὀνομάζομαι Ἄννα, ἀλλ' Ἀδελαΐς.... λησται μ' ἤρπασαν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου ὅστις ὀνομάζεται Ῥοβέρτος Φαβρὼ ἐνῶ.....

ΚΑΡ. (μετὰ μεγάλης ζωηρότητος). Ἀδελαΐς! Ῥοβέρτος Φαβρὼ!.... Τί λέγεις! Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ ἀνεψιά μου;

ΙΩΑΝ. (καθ' ἑαυτὸν). Ἀνεψιά του!!

ΚΑΡ. (γορυπέτει). Θεέ μου! Σὲ δοξάζω, τὸ ἐλύτρωσας ἐμὲ καὶ αὐτήν. (Εἰκὼν ἀνάλογος).

(Πίπτει ἡ ἀδελτα).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

Σὺ μου. Λεδοξασθ

ἡ μου οὐ σόφισμα εἶναι

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Πλατεία ἐν ἣ μακρὰν φαίνονται μικραὶ οἰκίαι καὶ διάφορα δένδρα Δεξιόθεν, πρὸς τὸ προσκείμενον μᾶλλον, οἰκία τοῦ Ῥοβέρτου. Πλησιάζει ἡ ρύξ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ μόνος.

ΡΟΒ. ("Ερχεται ἀριστερόθεν" πορεύεται βραδέσι βήμασι πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, φθάσας δὲ, σταματᾷ ὥσπερ μεταμνησθεὶς τὰ εἰσέλθῃ). Ὅποια σκληρὰ ἀποθάρρυνσις! Αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουσι καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἰσέλθω! Ἡ οἰκία μου αὕτη ἔρημος πλέον δι' ἐμέ. (Βραχεῖα παύσις). Ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης στιγμῆς, καθ' ἣν δολίως μοι ἀπήχθη ἡ κόρη μου, οὐδεμίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εὗρισκω ἡσυχίαν, οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν! Καὶ ἐν τούτοις, μέχρι τοῦδε, μοι εἶναι ἄγνωστον ποῦ νὰ εὗρίσκῃτε καὶ ἂν ζῇ εἰσέτι!.... Ἡ ὑπόνοια αὕτη κατασπαράττει τὴν καρδίαν μου καὶ αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλησιάζοντα πρὸς τὸν τάφον! Ἀχ! Ναί! ἀφοῦ ἀπόλεσα ἕνα πρὸς ἕνα ἀδελφὸν καὶ τέκνα, ἡ ζωὴ τώρα πλέον μοι εἶναι ἀνυπόφορον βάρος! Ἀς ἔλθῃ λοιπὸν ὁ θάνατος, ἃς σπεύσῃ .... τὸν περιμένω ὡς γλυκὺ εὐεργέτημα τῆς θεῆς Προνοίας, ὡς ἀνακούφισιν τῶν παθημάτων μου! (Προχωρῶν πρὸς ἀριστερὰν, μένει βεβυθισμένος εἰς ἀλγεινὰς σκέψεις ἐν τούτοις ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς οἰκίας του καὶ ἐξέρχονται ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ἀδελαΐς, μένουσι δὲ ὀπισθεν καὶ πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἀλλοῦ).

ΚΑΡ. (Ἰδοῦ τον, Ἀδελαΐς πόσον κατατῆκεται ἐκ τῆς ὁδύνης! Σὺ ἐν τούτοις μὴ προχωρήσῃς· μέινε ἐδῶ ὀπισθεν μέχρις οὗ τὸν προετοιμάσω νὰ σὲ ἰδῇ).

ΑΔΕΛ. ("Α! Ναί! Προσπάθησον, ἀγκυπητέ μοι θεῖς, ἵνα μὴ ἡ εὐφροσύνη, πλὴν αἰφνίδιος εἰδησις, τῇ ἀποβῇ ὀλεθρία).

ΚΑΡ. (Ἀφες εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα).

ΡΟΒ. (Ἀναλαμβάνων ἐκ τοῦ ληθάργου του). Ἀς εἰσέλθω λοιπόν! Ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἐλπίς, ἔρημος ἃς εἰσέλθω εἰς τὴν ἔρημον στέγην μου. Ἐμπρός. Θάρρει, δυστυχὴ γέρων, ὕπαγε νὰ κλεισθῇς ζῶν εἰς τὸν τάφον σου. (Διευθύνεται ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΡ. (Παρουσιαζόμενος ενώπιόν του). Στήθι, 'Ροβέρτε!

ΡΟΒ. Τίς είσαι; Τί θέλεις;...

ΚΑΡ. 'Αχ! 'Ροβέρτε! Λοιπόν δεν με αναγνωρίζεις;...

ΡΟΒ. Ποιον βλέπω!... Θεέ μου! μήπως απατώμαι; ('Απερίγνωρ αὐτόν'). 'Αχ!... 'Οχι!... Σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπαι ὁ ἀδελφός μου ὁ Κάρολος... ἔλθε, ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου. ('Εραγκαλίζονται. Βραχεῖα παῦσις').

ΚΑΡ. Ναί, εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Κάρολος, ὅστις, καί τοι ἐπὶ τοῦτα ἔτη ἀπὼν, διετήρησα πάντοτε ζωτράν τὴν μνήμην σου καὶ τῆς φιλάτης θυγατρὸς σου 'Αδελαΐδος.

ΡΟΒ. 'Αχ! Κάρολε, ποῖον ὄνομα ἐξήλθε τῶν χειλέων σου!... διὰ τί κατασπαράττεις τὴν καρδίαν μου;

ΚΑΡ. Τί λέγεις ἀδελφέ!... διὰ τί τόσον ταραττεσαι;

ΡΟΒ. Κάρολε, ἐκ τῶν χειλέων σου μὴ ἐξέλθῃ πώποτε τὸ ὄνομα τῆς... ἐκείνης!... αὕτη μοι ἠρπάγη δολίως.

ΚΑΡ. Καὶ δὲν ἠδυνήθης νὰ μάθης τί περὶ αὐτῆς;

ΡΟΒ. 'Απασαί αἱ προσπάθειαί μου, ἵνα ἀνακλύψω ποῦ εὐρίσκεται, ἀπέβησαν μάταιαι, τώρα δὲ, ἀπώλεσα πλέον πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τὴν ἐπανίδω.

ΚΑΡ. 'Ροβέρτε, ἀδελφέ μου, μὴ ἀπελπίζησαι, θάρρει! ὁ Θεὸς ὅστις ἠδούκησε νὰ σοὶ ἀποδώσῃ ἀδελφὸν, ὃν ἐνόμιζες τεθνεῶτα, δύναται νὰ σοὶ ἀποδώσῃ καὶ τὴν περιπόθητον κόρην σου, τὴν προσφιλέ μου ἀνεψιάν. Μάθε ἐντούτοις ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῇ.

ΡΟΒ. (Μὲ δόξαριν). Ζῇ! Πῶς τὸ ἤξεύρεις; (Συνερχόμενος). Κάρολε, τί λέγεις! 'Αχ!... θέλεις νὰ με ἀπατήσης... ἀλλὰ δὲν ἐλπεῖσαι τοῦλάχιστον τὸ πένθος γηραλαίου πατρός;!...

ΚΑΡ. 'Ροβέρτε! Σοὶ ὁμνῶ εἰς ὅ,τι ἱερώτερον ἔχω, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου ζῇ, παρὰ σοῦ δ' ἐξαρτᾶται νὰ σοὶ ἀποδοθῇ διὰ παντός.

ΡΟΒ. Νὰ μοὶ ἀποδοθῇ διὰ παντός!... ἡ θυγάτηρ μου!... ἡ περιπόθητος 'Αδελαΐς μου!... εἰπὲ εὐθὺς, Κάρολε, εἰπέ μοι, τί πρέπει νὰ πράξω; Εἶμαι ἀποφασισμένος καὶ τὴν περιουσίαν μου ὅλην, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν, νὰ θυσιάσω διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτῆς.

ΚΑΡ. Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. (Λαμβάνει αὐτόν τῆς χειρὸς καὶ τοῦ λέγει ἡσυχῶς). 'Ροβέρτε, μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔχῃς ἀρκετὴν δύναμιν ἵνα ἀνθέξης εἰς τὴν χαρποϊάν συγκίνησιν τοῦ νὰ ἐπανίδῃς τὴν προσφιλέ σου κόρην;

ΡΟΒ. Ναί, Κάρολε, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι. Ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδω, με ἐξωγόνησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε αἰσθάνομαι τὰ καταβεβλημένα μέλη τοῦ σώματός μου ἀνακληθάνοντα τώρα νέαν δύναμιν καὶ ζωὴν.

ΑΔΕΛ. 'Αχ! Πάτερ μου! Ἴδου ἡ θυγάτηρ σου. (Προσερχομένη ἀριστερόθεν τοῦ πατρός τῆς, γορυπτεῖ).

ΡΟΒ. Σὺ!... 'Αδελαΐς μου!... Θύγατερ!... ('Ερῶ θέλει νὰ τὴν ἐραγκαλίσθῃ, εἰς ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις' ὁ Κάρολος καὶ ἡ 'Αδελαΐς τὸν ὑποστηρίζουσιν).

ΚΑΡ. Ἐχε θάρρος, 'Ροβέρτε! μὴ δειλιάσῃς τὴν κόρην σου, ἰδοὺ αὕτη, εἶναι ὑγιὴς καὶ σῶα, δέξου τὴν εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

ΡΟΒ. (ἀναλαμβάνων). 'Αχ!... ναί... ναί... ἐδῶ... ἐδῶ... εἰς τὰς ἀγκάλας μου!... (Βραχεῖα παῦσις. Εἰκὼν ἀνάλογος). 'Αλλ' εἰπέ μοι, ποῦ ἦσο ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον;

ΑΔΕΛ. 'Αχ! πάτερ μου! πάντοτε με τοῦ ληστιάς.

ΡΟΒ. Δίκαιε Θεέ! οἱ λησταί!...

ΚΑΡ. Μὴ πτοήσῃς, 'Ροβέρτε! ἡ θυγάτηρ σου, καί τοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ληστῶν, χάριτι θεῆς, διετηρήθη ἀγνή.

ΡΟΒ. Ἀλλὰ πῶς; — Διηγέθητι λοιπὸν τί σὲ ἠκολούθησε.

ΑΔΕΛ. Ἐνθυμείσθε, πάτερ, ἐκείνην τὴν νύκτα καθ' ἣν ἄνθρωπός τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας μετὰ πλυστὸν ὁμόλογον ἔκτοτε ἤρχισεν ἡ σειρά τῶν δυστυχιῶν μου· ἐνῶ ἐκεῖνος σὰς ἀπησχόλει, ἄλλος, τρομερὸς τὴν ὄψιν, με ἤρπασεν, ἔρραξε τὸ στόμα μου καὶ διὰ τῆς βίβας μ' ἔσυρεν εἰς πυκνότατον δάσος ἐκ τοῦ ὁποίου, τῇ βοήθειᾳ καὶ ἐτέρου ληστοῦ, με ὠδήγησαν εἰς τὸ καταγώγιόν των ἐντὸς ὀχλήματος ἐν ᾧ ἦτο γέγων τις πατήρ τοῦ ἀρχιληστοῦ. Πάνθ' ὅσα ἐπεχείρησεν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος, ἵνα με διασκεδάσῃ, ἀπέβησαν μάταια· ἐτόλμησε προσέειν ὁ κακούργος νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὀνομάζω πατέρα καὶ τὸν βδελυρὸν υἱόν του ἀδελφόν..... (Κλαίει).

ΡΟΒ. (Κλαίει).

ΚΑΡ. Ἐξ ακολουθῶ ἐγώ. Καθ' ἐκάστην συνερχόμενοι οἱ λησταὶ διενυκτέρευον ἐν κραυγῇ μετὰ τὰς μαχαίρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἑτοιμοὶ νὰ λύσωσι τὰς φιλονεικίας καὶ ἐριδὰς των διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Μίαν ἑβδομάδα πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς, πλουσιωτάτος τις ἔμπορος, ἔχων ἀρκετὰ χρήματα μετ' ἐχυτοῦ, ζήτησας ἄσυλον ἐν τῷ οἴκῳ τῶν κακούργων, ἐφρονέθη καὶ ἐληστεύθη παρ' αὐτῶν. Ἡ 'Αδελαΐς, κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξετελεῖτο τὸ συγγερὸν ἐγκλημα, ἀνεπαύετο εἰς τὴν κλίνην τῆς, ὅτε, αἰφνης, ἀφρυνισθεῖσα ἐκ τῶν διαπεραστικῶν τοῦ νέου ἐμποροῦ φωνῶν, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, νομίζουσα δὲ ὅτι ἡ ταραχὴ τῆς προήλθεν ἐκ τρομακτικοῦ τινος ὁνείρου, ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη. Οὐχ ἥτιον ὅμως συγκεντρώσασα ἄπασαν τὴν πρσοχὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς σιγῆς τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου τῆς, περιέμενε ν' ἀκούσῃ καὶ δευτέρου ὁμοίου ὁρῆς, ἀλλὰ ὅτε ἐξέστη, οὐδὲν ὅμως ἤκουεν ἢ ψιθυρισμῶν καὶ

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

βήματα ἑλκυστά. Καταθῶσα τότε εἶδε τὸν δυστυχῆ ξένον κυλιόμενον εἰς τὸ αἷμά του, καὶ ἐκ φρίκης καταληφθεῖσα ἡ δυστυχὴς, εἶπεν εἰς τοὺς ληστὰς, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει ἡμέραν τινὰ τοὺς κεραινοβολήσει. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ληστὴς, ἄγριος τὴν ὄψιν καὶ σκληροτράχηλος, πλησιάσας αὐτὴν τὴν ἡρπασεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῇ εἶπε μετὰ τρομερᾶς φωνῆς. «Εἰς τὸ ἐξῆς ποτὲ δὲν θέλεις ὁμιλήσει ἐνώπιον τῶν προσερχομένων ξένων, σὲ διακηρύττωμεν ἄλλαν, ἄλλως θέλομεν σὲ κατασπινάξει πά-»
»ραυτα». (Νύξ).

ΑΔΕΛ. Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου ἔκλυσα πικρῶς· ἐδεήθην εἰς τὸν Θεὸν ὅπως μ' ἐλευθερώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀχρείων ἐκείνων κακούργων· μετὰ ταῦτα, κατὰ θεῖαν βούλησιν, ἦλθεν ὁ προσφι-
λὴς Θεός μου ὅστις.....

ΚΑΡ. Ἀρκεῖ, φιλτάτη ἀνεψιᾷ, ἃς ἀποσυρθῶμεν, πάντες ἔχομεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἀκολούθως ἐγὼ θέλω διηγηθῇ εἰς τὸν ἀγαθὸν πατέρα σου τὸν τρόπον τῆς ἀπελευθερώσεώς σου.

ΡΟΒ. Ναι, φιλτατε ἀδελφὲ, ἄγωμεν. (Ἀραχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ καὶ εἰς ΑἬΣΤΗΣ.

ΜΑΡ. (Εἰσέρχεται μετὰ προφυλάξεως δεξιόθεν, μετημιγισμένος καὶ μακρὸν ἐπενδύτην περιτετυλιγμένος· βαίνει ἀριστερόθεν, πνυπᾷ τρεῖς τὰς χεῖρας καὶ παρονοιάζεται εἰς Αἠστής).

ΑἬΣΤ. (Ιστάμενος πρὶν ἢ πλησιάσῃ τὸν Μάρκελλον). Τὸ σύν-
θημα.

ΜΑΡ. (Σιγαλῇ τῇ φωνῇ). Ζωή.

ΑἬΣΤ. (Ὁμοίως). Θάνατος. (Ἀναγρωρίζομενοι δίδουναι ἀμοι-
βαίως τὰς χεῖρας).

ΜΑΡ. Πόσοι εἴσαθε ὄλοι;

ΑἬΣΤ. Δεκαπέντε.

ΜΑΡ. Καὶ ποῦ;

ΑἬΣΤ. Ἐδῶ πλησίον. (Νεύων ἀριστερόθεν). Ὅλοι ἐκρυμμένοι ἐντὸς παλαιᾶς καὶ ἐγκαταλειμμένης αὐλῆς.

ΜΑΡ. Ἐξίρετα· μέναιτε ἐκεῖ καὶ προσέχετε. ἅμα ἀκούσατε τὸ σύ-
νηθες σύριγμα, δράμετε ὄλοι ἐνοπλοὶ εἰς βοήθειάν μου.

ΑἬΣΤ. Πολὺ καλὰ· ἡ προκαταβολή;

ΜΑΡ. Λάβε. (Τῷ δίδει ἐν βουλῇ τῶν).

ΑἬΣΤ. Πάντοτε ἔτοιμος.

ΜΑΡ. Εἰς ζῶν (τῷ προτείνει τὴν χεῖρα).

ΑἬΣΤ. Καὶ εἰς θάνατον. (Ἀπέρχεται ἀριστερόθεν).

ΜΑΡ. Σκληρὰ τύχη πότον μὲ καταδιώκεις! Ἐνθ' τὰ πάντα εἶχον τελεσθῇ καὶ οὐδὲν ἀπέμενε πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν μου, ἰ-
δοὺ ἡ διεστραμμένη μου τύχη παρεμβάλλει νέας προσκόμματα· ὁ νομι-
ζόμενος ὡς ἀποθνήσκων, Κάρολος, ὁ Θεὸς τῆς Ἀδελφίδος, ὡς φάσμα ἐ-
ξέρχεται τοῦ τάφου καὶ μοὶ καταστρέφει τὸ πᾶν, καὶ ἐγὼ συλληφθεὶς ὡς ἐκ τῆς μαρτυρίας ἐκείνου τοῦ ἀχρείου Φραγκίσκου, μόλις ἡδυνήθην νὰ διαφύγω τῶν χειρῶν τοῦ δημίου διὰ τῆς δραπέτευσως· ἀλλὰ σφο-
δρότερον ἀπὸ τοῦδε καὶ σκληρότερον θέλω κηρύξει τὸν πόλεμον κατὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ναι, ἡ ἐκδίκησίς μου ὅλ' ἦναι τρομερά. Μάρ-
κελλε, ἡ χεὶρ σου πρέπει νὰ τελειώσῃ ὅ,τι ἡ μοχθηρὰ ψυχὴ σου ἐσκέ-
πη καὶ ἀπεφάσισεν. Ἡ πρώτη ἀποτυχία θέλει μὲ καταστήσει τοῦ λοι-
ποῦ προσεκτικώτερον. Ἀχ!..... Ὅχι, ἄθλιοι, δὲν θέλετε διαφύγετε τῶν
χειρῶν μου. (Εξάγων τὸ ἐργχειρίδιον) Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἐτέρου θέλετε
πέσει ὑπὸ τὴν αἰχμὴν τῆς ψυχρᾶς ταύτης μαχαίρας ἣν θέλω ἐμπήξει εἰς
τὴν καρδίαν σας, τὸ δὲ αἷμά σας θέλει βάψῃ τὰς χεῖρας μου καὶ θέλει
κορέσει τὴν διψῶσαν καρδίαν μου. (Τρέχει πρὸς τὴν θύραν.) Ἀλλ' ἀ-
κούω βήματα. . . . νομίζω ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν της . . . ναι! . . .
εἶναι ἐκείνη. . . . ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς της. Μάρκελλε, θάρ-
ρος . . . . διπλοῦν τὸ θῦμα, ἃς ἀποθάνωσιν. (Ἀπέρχεται δεξιόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ καὶ ΑἠΕΛΛΙΣ, εἶτα ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΑΔΕΛ. (ἐξερχομένη μετὰ τοῦ πατρὸς της ἐκ τῆς οἰκίας). Πάτερ
μου, ἡ νύξ εἶναι σκοτεινὴ, καὶ ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον θὰ διέλθωμεν εἶναι
μακρὸς καὶ ἐπικίνδυνος· ἃς ἀναβάλωμεν διὰ τὴν αὔριον.

ΡΟΒ. Ὅχι, φιλτατη μου Ἀδελαῖς, ὅ,τι ἀπεφάσισα πρὸ ὀλίγου εἰς
τὴν οἰκίαν μας, πρέπει καὶ νὰ ἐκτελέσω ἀμέσως. Ὁ Κάρολος μοὶ εἶπεν
ὅτι ὁ Μάρκελλος ἐδραπέτευσεν ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ καταδιώκεται δρα-
στηρικῶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως· ἐγὼ ἐπομένως ὀφείλω νὰ τὸν ὑπερασπι-
σθῶ ἄνευ χρονοτριβῆς, ἐπισπεύδων μετὰ σοῦ τὴν χάριτα ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΑΔΕΛ. Ἀλλὰ, πάτερ μου, ὁ Μάρκελλος εἶναι υπερβαλλόντως ὁρκαυτός,
τολμητής, καὶ δύνάται, ἐλεύθερος ὡς εἶναι τώρα, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπιθε-
σεῖν ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ τῶν ἡμετέρων ἀνδρῶν ἅρα γε συνωστότερον νὰ ἐπιστρέψωμεν
εἰς τὸν οἶκόν μας.

ΙΑΚΩΒΟΥ
ΑἠΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑἠΕΟΥΡΙΟΥ

POB. Οὐδείς φόβος υπάρχει. Ὁ Κάρολος μᾶλλον ἐβεβαίωσε ὅτι ἔλαβεν ὅλα τὰ προφυλακτικά μέτρα. Πλησίον τῆς οἰκίας μας ἐνεδρεύει φρουρά στρατιωτῶν· προτέτι δὲ εἶναι καὶ ἄλλαι περίπολοι διεσπαρμέναι εἰς τὰ περίξ. Μὴ ταράττεσαι λοιπόν, ἀγαπητή μου Ἀδελαΐς, διότι ὁ δρόμος εἶναι ἀσφαλὴς καὶ δύνανται ἀφόβως νὰ με ἀκολουθήσῃ. (Ὁ Μάρκελλος ἐμφανίζεται ἀριστερόθεν).

ΑΔΕΛ. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, πάτερ μου, σὲ ὑπυκούω· εἴθε δὲ ὁ Κύριος νὰ κατευθύνῃ τὰ διαβήματά μας. (Ἐνῶ πορεύονται ἵνα ἀπέλθωσι κατ' ἀριστεράν, ὁ Μάρκελλος τραυματίζει τὸν Ροβέρτον ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ τοῦ ἐργχειριδίου).

ΜΑΡ. Ἀπόθανον.

POB. Θεέ μου!!!

ΑΔΕΛ. (Σπενδύουσα πρὸς τὴν οἰκίαν της). Βοήθεια, Κάρολε, δολοφονία!

ΚΑΡ. (Ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ εὐρίσκεται ἀπέραντι τοῦ Μάρκελλου ἀκολουθήσαντος τὴν Ἀδελαΐδα). Τίς οὗτος; (Ξιφουλκῶν ἀμέσως).

ΜΑΡ. Ὁ Μάρκελλος!

ΚΑΡ. Τίς σ' ἐβοήθησε, μιὰρὲ, καὶ ἐδραπέτευσας ἐκ τῶν φυλακῶν;

ΜΑΡ. Τὸ θάρρος μου. Ἐγὼ ἐσκόπων νὰ θυσιάσω καὶ ἐκείνην καὶ σέ, πλην ἢ τύχη δὲν με συνέδραμε. Ἀλλὰ τὸ ξίφος μου ἀνυπομονεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς θήκης του.

ΚΑΡ. Βδελύττομαι νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μου μ' ἐκεῖνο ἐνὸς ἀχρείου ληστοῦ, ἐνὸς δολοφόνου!

ΜΑΡ. Ληστής! Δολοφόνος! Ναι, οὕτως ἠθέλητε τὸ πεπρωμένον· ἀλλ' ἐλθὲ, ἄς μονομαχήσωμεν ὥς ἐμπρέπει εἰς εὐγενεῖς ἱππότεας. (Ξιφουλκεῖ).

POB. Μὴ πρὸς Θεοῦ! Μὴ κινδυνεύσῃς με τοιοῦτον ληστήν. (Ἡ Ἀδελαΐς τρέχει καὶ βοηθεῖ τὸν πατέρα της).

ΚΑΡ. Ὅχι! ἄς τιμωρήσω τὸν αἰσχρὸν δολοφόνον.

ΜΑΡ. Ἀθλίε! Ἐμπρός. (Εἰσέρχεται ἡ περίπολος).

ΚΑΡ. (Τῇ περιπόλῳ). Συλλάβετε τοῦτον τὸν κακοῦργον. Εἶναι ὁ Μάρκελλος.

ΜΑΡ. Ὑπερασπίσου, ἢ σὲ φονεύω. (Ἐνῶ μονομαχοῦσι, δύο στρατιῶται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ἀρπάζουσι τὸν Μάρκελλον). Ἀχ! ἀπωλέσθη.

ΚΑΡ. Ἐπιτηρήσατέ τον αὐστηρῶς. Εἶναι κακοῦργος ἐπικίνδυνος, δραπετεύσας ἐκ τῶν φυλακῶν.

ΜΑΡ. Τώρα βεβαίως ἡ λαιμητόμος με περιμένει. Κάρολε, μὴ με καταρσθῇς, μὴ βαρύνῃς τὴν μνήμην μου· συγχώρησον μετανοῶντα δολοφόνον.

ΚΑΡ. Ἡ ψυχὴ μου σὲ ἀποστρέφεται, οὐχ ἥτιον σὲ συγχωρῶ· πλὴν ζήτησον συγχώρησιν καὶ ἀπὸ τοῦ ἁθῶν θυμῶ σου.

ΜΑΡ. Ναι! ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν σου;

POB. (Ἐγείρεται, βοηθούμενος παρὰ τῆς Ἀδελαΐδος καὶ τοῦ Καρόλου, καὶ μετ' ἀδυνάτου φωνῆς λέγει τῷ Μάρκελλῳ). Ὑπάρχουσιν ἀρεταὶ ἀγνωστοὶ εἰς σὲ ὧν θέλω σοὶ δώσειν ἐν δειγμα... Ὁ οὐρανὸς ἀνέβαλε τὸν θάνατόν μου ἐπὶ τινα λεπτά, ἡ δὲ ψυχὴ μου, ἥτις ἐτοιμάζετο νὰ με ἐγκαταλείψῃ, ἵσταται ἐνώπιόν σου διὰ νὰ συγχωρήσῃ σὲ τὸν Μάρκελλον... Ἀποθνήσκω· ἡ νύξ' ἔρχεται, καὶ νῆξ ἡμέρα δὲν θέλει ἀνατείλλει δι' ἐμέ... Συγχωρῶ τὴν χεῖρα ἥτις μ' ἐδολοφόνησε... Συγχωρῶ τὸν Μάρκελλον... Εἴθε... ὁ νόμος νὰ φανῇ πρὸς σὲ ἐπιεικὴς... Εὐρίσκομαι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου, δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Πλάστου... μνησίκακος.

ΜΑΡ. Ὅποια γενναία ψυχὴ! Ροβέρτε, ἰδοὺ με εἰς τοῦ πόδας σου! Ἦδη αἰσθάνομαι ὅλον τὸ βῆρος τοῦ ἐγκλήματός μου! Εἴθε παρὰ τῷ Θεῷ νὰ εὕρω τὴν συγχώρησιν ἐκείνην ἣν εὐρίσκω παρὰ σοί. (Κ. λαλεῖ).

POB. Σὲ συγχωρῶ· βλέπω τὴν μετάνοιάν σου!... Πλησιάσατε, Κάρολε καὶ Ἀδελαΐς... Πλησιάτατε, λέγω, διὰ τελευταίαν φρονῶν, ζήσατε εὐτυχεῖς... Σὺ Κάρολε, ἐπιμελοῦ τὴν Ἀδελαΐδα μου... Σὺ, Μάρκελλε, γίνου ἀγαθὸς πολίτης... Τώρα εἶμαι εὐχρησθημένος... Ἀποθνήσκω... Ἀπο... θνή... σκω. (Ἐκπνέει).

ΑΔΕΛ. ὦ! πάτερ! ὦ! δυστυχία!...

ΚΑΡ. Θεέ μου! Ἀθλίε Μάρκελλε, στρέφον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἐξαδέλφου σου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΛΟΧΑΓΟΣ ξιφῆρης καὶ οἱ ἄνω.

ΛΟΧ. Ἰδοὺ ὁ κακοῦργος. (Δεικνύων τὸν Μάρκελλον). Σῶματ' ἐκείνου εἰς τὰς φυλακὰς.

ΜΑΡ. ὦ! θεῖα δικαιοσύνη! παρκαίρω σ' ἐγνώρισκα.

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ' ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Εἰρική· θυρῶν κυκλιδωτὸς ἐν τῇ μέσῳ καὶ δύο πλάγαι θύραι ἄγουσαι εἰς τὰς φυλακάς. Αἶθος κατὰ δεξιάν. Ἐξώθεν τοῦ θυρῶτος περιπατεῖ στρατιωτικὸς σκοπός.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ δεσμοφύλαξ καὶ εἰς ΔΕΚΑΝΕΥΣ.

ΑΝΤ. Τί νέα; (πρὸς τὸν Δεκανέα εἰσερχόμενον ἀπὸ τὸν θυρῶτα).

ΔΕΚ. Μέγας ἐρεθισμὸς, φίλε μου! ἅπαντες ἀπαιτοῦσι τὸν θάνατον τοῦ Μάρκελλου.

ΑΝΤ. Τφόντι, σκληρὸς ἄνθρωπος! Τώρα πλέον ἔγινε μανιώδης· νομίζει ὅτι βλέπει φάσματα· παραφρονεῖ. Ὅμως, νὰ σοὶ τῷ εἶπω μυστικῶς, νομίζω ὅτι αὐρίον θὰ τὸν . . . . (θηλοῖ διὰ ρεύματος ὅτι θὰ τὸν κατατομήσουρ).

ΔΕΚ. Τοιαῦτα τέρατα, εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ ἐκλείπωσιν ἐκ τῆς κοινωνίας. Ἀλλ' εἶπέ μοι, Ἀντώνιε, ὁ Μάρκελλος οὗτος, εἶναι ἀληθῶς, ὡς λέγουσιν, ὁ ἐξάδελφος τοῦ Συνταγματάρχου Καρόλου, ὅστις συνέλαβε τοὺς ληστές;

ΑΝΤ. Ναι, εἶναι πράγματι ἐξάδελφός του. Ἀλλ' ὁ Συνταγματάρχης, οὐχὶ μόνον συνέλαβε τοὺς ληστές ἐντὸς τῆς φυλακῆς των, ἀλλ' ἀπέλευθερώσε καὶ τὴν ἀνεψίαν του, κόρην, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ οἱ κακούργοι ἐκράτουν εἰς τοὺς ὄνυχάς των καὶ τὴν ἠνάγκαζον νὰ προσποιῇται τὴν ἄλαλον.

ΔΕΚ. Ἡ θεὸς τιμωρὶα ἐπέρχεται ἐπὶ τέλους εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κακούργων . . . . Ἀλλ' ἀκούω βήματα. (Παρατηρῶν ἔξω τοῦ θυρῶτος). Προσοχή, Ἀντώνιε, ἔρχεται ὁ Γραμματεὺς τοῦ Στρατοδικείου. (Ἀπέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΛΟΧΑΓΟΣ, ΚΑΡΟΛΟΣ, ΑΔΕΛΑΪΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ,
ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ καὶ ὁ ἄνω.

ΛΟΧ. Ἀντώνιε, φέρε μοι τὸν Μάρκελλον. (Ὁ Ἀντώνιος πηγαίνει

καὶ ἀνοίγει τὴν δεξιὰν θύραν. Ὁ Μάρκελλος εἰσέρχεται ἀνυπομονή-
τος).

ΜΑΡ. Θεέ μου! παῦσον τὴν ὀργήν σου.

ΛΟΧ. Μάρκελλε, προχώρησον καὶ ἀκούσον τὴν ἀπόφασίν σου. Περυσιάστε ἄρμ. (Ἀναγινώσκων). «Συνεπεῖα τῶν τρομερῶν κακουργημάτων, α, ὁ Μάρκελλος Φρεβάν, διέπραξε, φονεύσας μετὰ ληστρικῆς συμμορίας πολλοὺς, τέλος δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ρυθέρτον Φαβρῶ, ὅπως σφετερισθῇ τὴν περιουσίαν των, τὸ Στρατοδικεῖον καταδικάζει αὐτὸν πρὸς τὴν κεφαλικὴν ποινήν. Ἡ ἀνέκκλητος αὕτη ἀπόφασις θέλει ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίου Ἀρχῆς». (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Φέρτε ἄρμ.

ΜΑΡ. Ἴδου τιμωρὸς ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐπίστει-
σα. Ἴδου τὸ τέλος τοῦ κακούργου, ἔρημος, ἐστερημένος συγγενῶν καὶ φίλων· οὐδεὶς τρέχει εἰς τὴν φωνήν του, οὐδεὶς τὸν βοηθεῖ, τὰ πάντα συνωμότηουσιν ἐναντίον του, καὶ ἐπὶ τέλους ταχυτέρᾳ ἢ ἀνθρώπινος δικαιοσύνης, ἀρχίζει τὸ ἔργον ὅπερ θέλει νὰ τελειώσῃ ἡ θεὰ. ὦ! μῆτέρ μου! Ὅποια πληγὴ δι' ἐσέ, ἂν ἔζης, νὰ ἴδῃς τὸν υἱόν σου καταδικαζόμενον ὡς ληστὴν, ὡς δολοφόνον, καὶ ὀδηγούμενον ἐπὶ τοῦ ἱερῶματος τῆς λαμνητόμου.

ΛΟΧ. Ὁδηγήσατέ τον ὅπου δεῖ.

ΜΑΡ. Οὐδὲ νὰ ὀρνήσω μοὶ ἐπιτρέπεται; Ἄφαιτε τοῦλάχιστον νὰ λάβω συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων μου. (Πρὸς τὸν Κάρολον). Συγχώρησόν με, ἐξάδελφε, ἐὰν δύναμαι νὰ σὲ ὀνομάσω οὕτω, ναι, συγχώρησόν με . . . . ὁμολογῶ ὅτι σ' ἔβλαψα πολὺ· ἰδού ἡ κεφαλὴ μου, ἐκθύμανον τὴν δικαίαν σου ὀργὴν ἐπὶ ἐνὸς κακούργου ὅστις ἠτίμασε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας σου. (Τῇ Ἀδελαΐδι). Ἀδελαΐς . . . ἰδού ὁ ἄθλιος ἀπαγωγὴς πρὸ τῶν ποδῶν σου ἐξαιτούμενος τὴν συγχώρησίν σου· δύναται ἄρά γε νὰ ἀξιωθῇ τοσαύτης παραμυθίας; (Ἡ Ἀδελαΐς ἵσταται σέντρος καὶ σιωπηλῇ).

ΚΑΡ. Τυχαίαν λοιπὸν νομίζεις, ἄθλιε, τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν τῆς Ἀδελαΐδος ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ; . . . . Ἀλλ' οὐδὲν παράδοξον, διότι τί κοινὸν μεταξὺ τῆς ἰδικῆς σου καὶ τῆς ἰδικῆς τῆς ψυχῆς; Τί κοινὸν μεταξὺ ἀπαγωγῆς καὶ θύματος, μεταξὺ δολοφονοῦ καὶ ὀφθαλμῆς, μεταξὺ δαίμονος καὶ ἀγγέλου; . . . . Ἡ Ἀδελαΐς, ἄθλιε, ἐν τῇ τελευταίᾳ τοῦ βίου σου στιγμῇ, μὴ βλέπουσα εἰς σέ, ἢ ἕνα συγγενῇ κατάδικον, ἕνα θεῖον, μέλλοντα δι' ἀτίμου θανάτου νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἄτιμον αὐτοῦ βίον, μὲ παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τὴν ὀδηγήσω ἐνταῦθα ἵνα παραμυθῇ τὸν συγγενῇ, ἀποχαιρετίσῃ τὸν θεῖον συγχωροῦσά τὸν Μάρκελλον! Καὶ τώρα, ὦ μιὰ ψυχὴ, ζήτητον, μετὰ συντετριμμένης καρδίας, ἄφαισι τῶν ἀνηλεῶτων κακουργημάτων σου παρὰ τοῦ Παναγῆ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, αἰσθάνομαι τὴν θέσιν σου, τὴν ταρχὴν τῆς συνειδήσεώς σου, ἀλλὰ . . . .

ΜΑΡ. Μὴ προβῇς εἰς τοὺς δικαίους λόγους σου· ἡ ἐπικειμένη καταδίκη εἶναι δικαία, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος ἀρκεῖ νὰ τιμωρήτῃ ἐν τοιοῦτον τέρας.

ΚΑΡ. Ἡ ἀληθὴς μετάνοια ἀρκεῖ μόνη νὰ ἐκπλύνῃ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος τοῦ ὁπτιῶν ἡ χεὶρ σου ἔκαμε νὰ βεῖτῃ.

ΜΑΡ. Τέλος πάντων ἡ τελευταία μου ὥρα ἐσήμανε, μίαν χάριν ζητῶ, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία, νὰ μείνω ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς μόνος ὥπως συνέλθω εἰς ἐκφυτὸν, συγκεντρώσω τὸ πνεῦμά μου καὶ ζητήσω συγχώρησιν παρὰ τῷ Θεῷ ὃν ἐκ γενετῆς μου περιεφρόνησα, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν οὐδέποτε ἐνεθυμήθην.

ΚΑΡ. Μάρκελλε, φθάνει, θὰ δοκιμάσω εἰσέτι τι. (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θυρώρου).

ΜΑΡ. Ὅχι, ὄχι· ἡ ὑπαρξίς εἰς ἐμὲ εἶναι βάρος ἀφόρητον . . . ἀποστρέφομαι καὶ αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. (Παρατηρῶν τὸν Ἀρτώριον εἰσερχόμενον). Ἀντώνιε, σὲ βλέπω σκυθρωπὸν.

ΑΝΤ. Ἐγώ; ὄλω; διόλου. (Καθ' ἑαυτόν). (Καὶ νὰ ἤξευρεν ὁ δυστυχὴς ὅτι ἡ λαιμητόμος εἶναι ἕτοιμος). Μάρκελλε, διατάχθην νὰ λύσω τὰς ἀλύσεις σου. (Τῷ ἀφαιρεῖ τὰς ἀλύσεις· εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκούεται ἔσωθεν ἡχος τυμπάνου καὶ ψαλμοὶ νεκρώσιμοι).

ΜΑΡ. Τί εἶναι;

ΑΝΤ. Ἐξετελέσθη ἡ θανατικὴ ποινὴ, καὶ ἡ θρησκεία ἐπικαλεῖται τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν ὑπὲρ ἀνκαύσεως ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἔγειναν θύματα τῆς μοχθηρίας των ψυχῆς.

ΜΑΡ. Ἄφες με, σὲ παρκαλῶ, πρὸς στιγμὴν μόνον. (Ὁ Ἀρτώριος ἀπερχεται). Ἴδου λοιπὸν τὸ ἔγκλημα τιμωρούμενον· ἤδη οἱ συναυτουργοί μου ἔπεσον ὑπὸ τὴν πέλεκυν τοῦ δημίου, καὶ μόνον δι' ἐμὲ δὲν ἐσήμανεν ἡ τελευταία ὥρα. Βεβαίως ἡ θεία δίκη, καταμετροῦσα τὸ μέγεθος τῶν κακούργημάτων μου, θέλει εἰσέτι νὰ παρτεῖν τὰς ἡμέρας μου ὥπως αἱ τύψεις τοῦ συνειδότητος κατασπαράττωσι τὴν καρδίαν μου ὡς ἐσπάραττον ὑπὸ τὴν μάχαιράν μου ἐκείναι τῶν ἀθῶων θυμάτων μου. Πάντες ἐγκαταλείπουν τὸν ἐγκληματίαν, μόνη ἡ θρησκεία δὲν ἐγκαταλείπει αὐτόν. Αὕτη μόνη εἰς τὰς τρικυμίας τῆς τύχης· εἶναι σημεῖον ἐλπίδος· αὐριοι ἔσω· καὶ ἐγὼ θὰ ἐπικλυθῶ ταύτην εἰς ἣν οὐδέποτε ἤλπισα· πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον εἶχον τὸ ἔγκλημα, τὴν αἰσχροκέρδειν, καὶ

αὐτὴ τώρα με ὀδηγεῖ εἰς τὴν λαιμητόμον. (Παύουν οἱ ψαλμοί). Μάρκελλε, ἀθλία ψυχὴ, τί ἐκέρδισας ἐκ τῶν τοσούτων σου ἐγκλημάτων; Ἀφῆραπας εὐγενὴ κόρην ἐκ τῶν ἀγκλῶν τοῦ πατρός της, κατέστησας αὐτὴν ὀρφανὴν, ἔβηξας τέλος τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἐξαδέλφου σου. Καὶ πρὸς τί; Χάριν τῆς μυσαρᾶς αἰσχροκέρδειας σου. Ἦδη ἔμεινας παρὰ πάντων ἐγκαταλειμένος, οἱ συγγενεῖς σ' ἀποστρέφονται, ἡ κοινωνία σὲ στιγματίζει, θεοὶ καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι σὲ καταδικάζουν καὶ ἀποθνήσκεις ἐπονείδιστον θάνατον, μόνην σου κληρονόμην ἐγκαταλείπων τὰς ἐπὶ τῆς μνήμης ἀρχάς τῆς κοινωνίας, καὶ ἤδη, ἄθλια, τὸ θάρρος ὑπερ εἶχες, ὅταν ἐσχεδίαζες τὰ στυγερὰ κακούργημά σου, σὲ ἐγκαταλείπει; . . . Ἀφίνας νὰ σὲ σύρουν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ δὲν ἔχεις τὴν τόλμην νὰ κόψῃς τὸ νῆμα τῆς ἀθλίης ζωῆς σου; . . . Ἀλλ' ὄχι, τὸ θάρρος δὲν μ' ἐγκαταλείπει. Ὅχι, δὲν θέλω ἀποθάνει τοσούτον ἀτίμως. (Ἐξέρχων τὸ πιστόλιον). Ἦδη εἶμαι μόνος, μοὶ ἀφῆρεσαν τὰς ἀλύσεις καὶ δύνῃμαι ν' αὐτοχειρισθῶ. Ὅχι, ἄθλια δῆμιε, δὲν θέλεις βάψαι τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ αἷμά μου! . . . Σκιὰ τοῦ Ῥοβέρτου! ἡ χεὶρ ἐκείνη ἥτις σοὶ ἀφῆρεσε τὴν ζωὴν, θέλει κάμει νὰ βεῖσῃ τὸ αἷμά μου· ἐγὼ ὁ ἄτιμος δολοφόνος θέλω ἐκδικήσῃ τὴν μνήμην σου· ἐγὼ, ναί, ὁ ἴδιος θέλω χύσει τὸ αἷμά μου. Ἐγὼ ὅστις μνήμην σου· ἐγὼ, ναί, ὁ ἴδιος θέλω χύσει τὸ αἷμά μου. Ἐγὼ ὅστις ποτὲ δὲν ἐσκέφθην τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, ὅστις ἐβήσα νὰ βλασφημῇσω καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν, ναί, περιεφρόνησα τὴν θρησκείαν. . . . Ἀχ! Θεέ μου! συγχώρησόν με! . . . (Ἐσωθεν ἀκούονται φωναί:). (Μάρκελλε, Μάρκελλε). Ὅποια φωναί!!! Ἐρχονται νὰ με σύρουν εἰς τὴν λαιμητόμον! . . . Τὸ πᾶν τετέλεσται. Μάρκελλε ἐκεῖ. (Ἀπελπισ τρέχει εἰς τὴν φυλακὴν φωνάζων ἔσωθεν). Μάρκελλε! ἀπόθανον! . . . Ῥοβέρτε! ἐκδικήθητι! (Πυροβολεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΛΟΧΑΓΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΔΕΚΑΝΕΥΣ,

εἶτα ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ τετραυματισμένος.

(Ὁ Ἀρτώριος, Λοχαγὸς καὶ Δεκανεὺς τρέχουν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μαρκελλίου τὸν ὁποῖον φέρουσιν ἡμιτεθνεῶτα καὶ τὸν καθίζουσιν ἐπὶ τοῦ λίθου).

ΚΑΡ. (Ἐπερχόμενος). Μάρκελλε, θάρρος, σοὶ φέρω τὴν χάριν. (Ὅτις σὺν ἡμῶν ἐστὶν ὁ Μάρκελλος λέγει·)

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΜΑΡΚ. Κάρολε, ἰδοὺ φονεὺς . . . . ἰδιοχείρως . . . . δικαίως
ἀποθνήσκω . . . . Κάρολε . . . . μὴ μὲ καταρᾶσαι . . . κατὰ τὰς
τελευταίας μου στιγμὰς . . . . ἐπικαλέσθητι τὴν θεῖαν εὐσπλαγ-
χνίαν . . . . ἐπὶ τῆς ἀθλίᾳς μου ψυχῆς. Κάρολε . . . . πλησίασον....
ἐλθὲ . . . . ἀ . . . . πο . . . . θνή . . . . σκω . . . . (Ἐκπνέει).

ΚΑΡ. Ἴδου ἡ θεία δικαιοσύνη ἀμείλικτα ἐπέπεσεν ἐπὶ τοσούτων κα-
κουργημάτων. (Εἰκὼν ἀνάλογος).

(Πίπτει ἡ ἀδελφὴ).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΓΙΟΥΡΡΙΟΥ